

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 19 Maj 1901

N:r 34

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Gluntarnes skald* (med 1 porträtt). *Hafskonferensen i Kristiania* (med 1 illustration). *Det ohyggliga dådet i Grenna* (med 3 illustrationer). *Linköpings teaters afsked* (med 3 illustrationer). *När barnamunnar mätas* (med 2 illustrationer). *En svensk sydpolarexpedition* (med 1 porträtt). *Den stora branden i Åmål* (med 4 illustrationer). *Den stora hundutställningen i Göteborg* (med 11 illustrationer). *Ministerkrisen i Preussen* (med 3 porträtt). *En fransk akademiker* (med 1 porträtt). *Den stora engelsk-amerikanska kappseglingen* (med 1 illustration). *Konung Edwards stottsplaner* (med 2 illustrationer). *En underlig patient. Öfvers. för HVAR 8 DAG. Veckans porträttegalleri* (med 16 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1901.

Ungdomsporträtt af GUNNAR WENNERBERG.

Blyertsteckning efter oljemålningen i Kungl. Biblioteket af Röhl.
Teckningen välvilligt stald till HVAR 8 DAGS förfogande af Gluntarnes skald.

GLUNTARNES SKALD.

I dessa strålande majdagar har *Gunnar Wennerberg* i »den eviga ungdomens stad» såsom Upsala studentkårs hedersgäst varit föremål för en hyllning, åsyftande att bringa den vördade åldringen en yttring af beundrande tacksamhet för den skatt i ord och toner, han i sina odödliga »Gluntar» skänkt sitt land och i främsta rummet alla dem, hvilka i sitt inre bevara ett eko af »studentens lyckliga dag».

Ett halft sekel har nämligen i år förflutit, sedan det sista häftet af »Gluntarne» utkom, och ännu besitta dessa sånger den eviga ungdomens tjuvningsmakt. Ty skalden har i dem på ett mästerligt sätt i ord och melodier träffat just det centrala i den studentikosa lifsglädjen och lifsfilosofien, studentlivets lekande löjen och ystra gäckeri, dess små vedermödor och rosafärgade vemod, dess skimmer af sorglös romantik och vårlig lyrik. Än sitter i dem »den gamle studenten», och därför ha de, liksom dess nu 84-årige upphofsman, fått uppleva »en prolongerad vår».

»Gluntarne» framkommo först, som bekant, inom ett musikaliskt och vittert anlagdt studentkoteri, de s. k. Juvenalerna, till hvilka *Wennerberg* slöt sig 1843. Egentligen förstods med »Gluntarne» en trängre krets af detta »sällskap». »Gluntarne» stämma sjöngs härvid af *Otto Beronius*, under det att *Wennerberg* själf, som 1845 tagit magistergraden, uppbar »Magisterns» parti.

Det var hufvudsakligen under åren 1847 till och med 1849 dessa duetter tillkommo. Ursprungligen voro de endast afsedda för den privata kamratkretsen, men redan 1848 voro flere af »Gluntarne» spridda i afskrifter ej blott inom utan äfven utom Upsala och vunno genast en sådan anklang hos den stora allmänheten, att *Wennerberg*, då han 1849 lämnade Upsala för att tillträda en lektorsbefattning i Skara, på sin färd genom Sverige firades på ett sätt, som i mannaminne ej haft sin like. *Wennerberg* lät därför, om ock motvilligt, förmå sig till att utgifva sina »Gluntar» af trycket, och de utkommo i häften 1848—51; de sista sju skrefvos i Skara.

I företalet till den senaste upplagan af »Gluntarne» berättar *Wennerberg* själf om den krets, hvari de uppstodo. Ur den intressanta skildringen återgifva vi följande:

Första gången jag såg och hörde Juvenalerna mangrant samlade var vid Majfästen 1843. Klädda till zigenare sutto de kring en flammande brylå i en skogsdunge vid Eklundshofs-slätten.

En samling af så uppsluppet glada ansikten hade jag förut ej sett, ej heller hört en så stämmingsfull samklang af ungdomliga röster. Visserligen var jag bekant sedan flera år

tillbaka med några af dem, men bekantskapen, tillfälligtvis uppkommen, hade ock endast tillfälligtvis fortsatts. Olika sällsättningar och olika tidsfördrif hade alltjämt fört våra banor åtskilts, ej samman. De flesta af dem studerade juridik eller medicin och umgingos i sällskapskretsar, i hvilka jag var främmande.

En eftermiddag kort efter majfästen, då jag af en händelse gick förbi Åkerstens, då för tiden det mest ansedda schweizeriet i Upsala, knackades på rutan, och en bekant Juvenal vinkade åt mig att komma in. Jag följde uppmaningen och fann i det inre rummet en hop studenter, alla hörande till Juvenalerna, sittande i skjortärmarna kring ett stort, aflängt bord. De voro tysta och ifrigt sysselsatta med skrifning. En hastig nick till hälsning visade att det var brådtom. En af dem, som troligen redan hade sitt stilprof färdigt, förklarade i hast att »här hölls akademi», att »ett ämne låg kvar i hatten», att »det stod mig fritt att behandla det i bunden eller obunden stil», att »jag hade 10 minuter på mig innan uppläsningen och prisutdelningen skulle börja...» och därmed kastade han till mig en papperslapp och en blyertsenna. Hvad var att göra? Ämnet var — jag minnes ej hvilken — *gallimatias*. Att behandla det på prosa, därtill fanns ej tid. En voro måste rädda mig ur den kanske tillställda klämman, och den blef lyckligtvis i laga tid färdig. Uppläsningen af de vittra alstren begynte och med den ock ledamöternas mer eller mindre befängda yttranden af bifall eller klander. Den akademiska värdigheten, som skulle upprätthållas af prases, förlorade gång på gång jämvikten och gick slutligen alldeles öfver ända under de smittosammaste skrattsalvor. De utgifna ämnena täflade i kostlighet med afhandlingarna. De utmärkte sig i allmänhet — jag bör tillstå det — för kvickt sagda dumheter och fyndigt rimmade orimligheter; men till akademiens heder bör ock nämnas att man alldeles slapp ifrån dumt sagda kvickheter, all tillgjord originalitet. Vid prisutdelningen, som skedde i punch, hedrades äfven jag för min vers, och då jag sedan också deltog i sången, var jag »vorden som en af oss»...

Vi skildes åt sent och i den gladaste sinnesstämning.

Hemkommen föreföll det mig som hade jag varit borta ett helt år. De välbekanta böckerna, knappt en half dag sedan lämnade, lågo uppslagna på skrifbordet, men sågo grå och dammiga ut, som om de på länge ej varit rörda, och de tankedigra orden, hvilka det varit min mångåriga fröjd att söka fatta, stirrade nu meningslösa upp emot mig. Jag började oroligt gå fram och åter, ty jag hvarken ville eller kunde sova. Det var så kvaft och instängdt i min tränga vindskupa. Jag öppnade fönstret. O, hur annorlunda därute! Hur stilla och ljuft slumrade ej hela naturen i den ljumma majnatten! Där var också tyst, men ej den liflösa tystnaden i en graf, det var tystnaden kring en vagga, där den späda vären låg och drömde om midsommardagar. De höga popplarna midt öfver än kastade djupa skuggor på laboratoriets hvita väggar och fönstren glittrade i det klara månskenet. Då och då förde en vindfläkt till mig än de afbrutna tonerna från en aflägsen serenad, än de outtröttliga kornknarrarnas lockljud från ångarna kring Bleket. Alltjämt brusade det från fallet, stundom fjärrare, stundom närmare, hur Necken där nere sjöng:

Grau, theurer Freund, ist alle Theorie,
Nur grün des Lebens goldner Baum.

Inom mig rörde sig ett virrvar af rytmer, rim, melodier och ord, ur hvilket fantastiska dimbilder skyntade fram och försvunno lika de skiftande synerna i ett hastigt kringvridet kaleidoskop. En af dessa bilder hade, ehuru ständigt i något afseende förändrad, oftare återkommit, och jag kände nu en oemotståndlig lust att fatta tag i den och fästa den i minnet. Jag gick till klaveret, kastade undan fugan, fick fram ett notpapper, och snart trängdes där om hvarandra toner och ord. Innan jag lade mig till hvila var min första juvenalsång färdig.

* * *

Gunnar Wennerberg har dock för tondiktande, som bekant, äfven sökt andra och allvarligare områden än studentpoesiens, och särskildt hans storslagna fosterländska hymner, främst »Hör oss, Svea» och »O Gud, som styrer», kunna ej förbigås, då det gäller att uppskatta vidden och djupet af den hyllning, som i dessa dagar ägnas »Gluntarnes» skald från alla trakter af Sveriges land.

HAFSKONFERENSEN I KRISTIANIA

Fotografi för HVAR 8 DAG af N. Skarpmoen, Kristiania.

Den 6-11 maj sammanträdde i den norska huvudstaden en konferens, hvilkens arbete skall blifva af stor betydelse, icke minst för en af den skandinaviska halföns viktigaste näringskällor. Under dessa dagar höll nämligen den stora internationella kommissionen för praktiskt-vetenskapliga hafsundersökningar sitt första sammanträde.

Planen för denna utforskning af Nordsjön, Östersjön och de norra delarne af Atlantiska hafvet utarbetades af professor Otto Pettersson vid Stockholms högskola och ingenjör Gust. Ekman, Göteborg, på uppdrag af den skandinaviska naturforskarekongressen i Köpenhamn 1892 och antogs af den sjätte internationella geografiska kongressen i London 1895. Den ledande tanken i denna komités arbete är att undersöka det aktuella tillståndet i Oceanen genom så samtidigt som möjligt företagna observationer på bestämda stationer och linier samt samla dessa iakttagelser till ett helt genom synoptiska kartor öfver salt-halt, temperatur o. s. v.

Förberedande möte hölls i Stockholm i juni 1899, därvid uppställdes program för de hydrografiska arbetena, de biologiska med fiskeförsök samt för upprättandet af en centralbyrå. I kongressen deltog Sverige, Norge, Danmark, Finland, England, Holland, Belgien, Tyskland och Ryssland. Representanter för Sverige voro: professor Otto Pettersson, ingenjör G. Ekman, professor Cleve, professor Aug. Wijkander och fiskeriintendenten dr Trybom, för Norge professor Fritiof Nansen och dr Joh. Hjort.

ÖPPNANDET AF HAFSKONFERENSEN I KRISTIANIA: Vid bordet synes närmast statsminister Steen och å andra sidan prof. Nansen.

DET OHYGGLIGA DÅDET I GRENNA.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Calla Sundbäck, Grenna.

VY AF GRENNA. Det med × märkta huset är v. Dübenska hemmet.

Det idylliska lilla Grenna, som är så vackert beläget vid Vettern och särskildt under päronträdens blomningstid erbjuder en mycket täcktafla, upprördes den 5 dennes af ett hemskt blodsdåd, som spridt fasa öfver hela landet.

Och denna skräck kom från ett håll, där man offrade tid och krafter för att återskaffa olyckliga sinnessvaga lugn och sinnesro. Den mest verksamma i det von Dübenska hemmet, fröken Ella von Düben, offrade äfven lifvet på denna sin post.

Tidningarne ha innehållit långa detaljerade redogörelser för denna fasansfulla händelse. Hur den unge dåren kand. Nehrman, i vansinnigt raseri kastar sig upp ur sängen och anfaller sina vårdar-

innor och sedan sårar ett flertal personer, däraf den nämnda damen till döds — vi vilja icke upprepa detaljerna.

Detta nya dåd af en vansinnig är ett nytt, alltför dyrköpt bevis på huru af behovet påkallad en ny sakernas ordning är i fråga om vården af våra sinnessjuka. Längre nog ha slika upprörande händelser fått passera utan andra följder än ett tomt beklagande.

Hvilket ofantligt ansvar man skulle ådraga sig genom ett förnyadt uppskof med denna högst behjärtansvärda frågas afgörande, har det förfärliga Grennadramat visat. Riksdagen har också i dagarne beslutit anslå medel till utredning af antalet sinnessjuka i riket samt den vård de åtnjuta.

VY AF GRENNA. Korset utmärker hvar det v. Dübenska hemmet är beläget. I öfre hörnet porträtt af den döda fröken ELLA von DUBEN.

LINKÖPINGS TEATERS AFSKED.

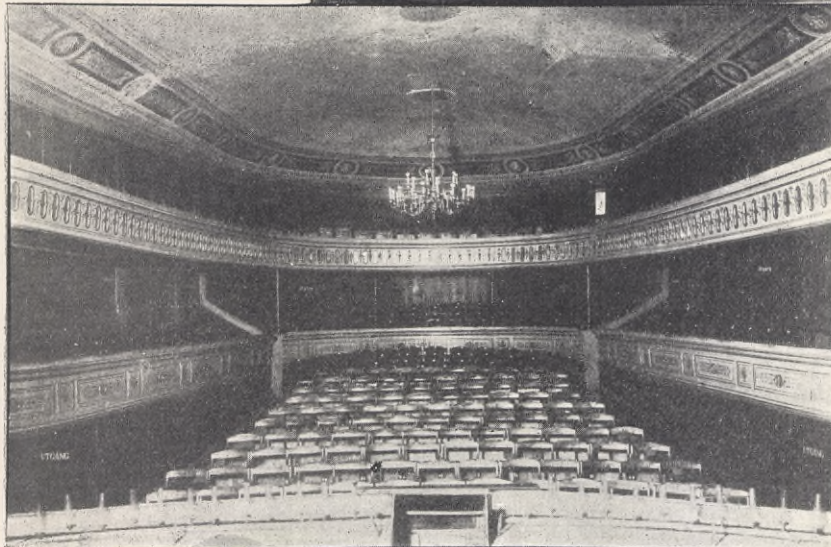
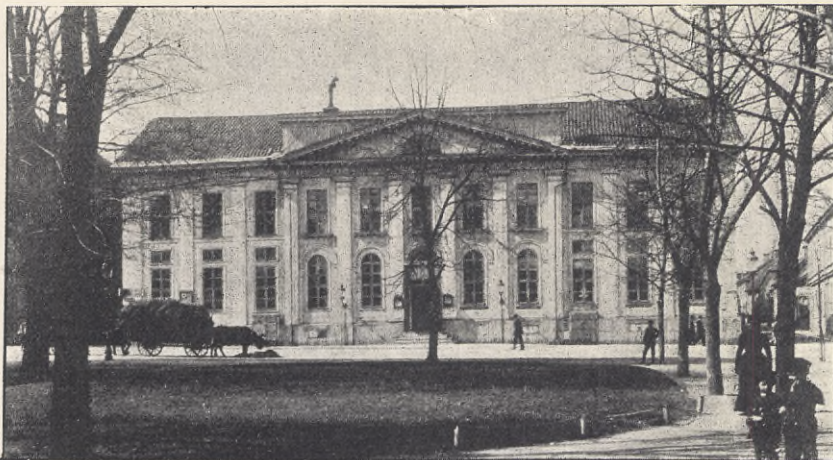
Fotografier för HVAR 8 DAG af John Bergqvist, Linköping.

Den 14 december 1806 gafs första spektaklet å Linköpings första verkliga teater med dess efter den tidens förhållanden storartade salong. Det var Stenborgska sällskapet som invigde det Thalia-tempel, i hvilket ridån nu gått ned för alltid — när detta skrives är rifningen redan börjad.

Annonsen om den första teateraftonen löd:

"SPEKTAKLER.

Med Konungens Allernådigaste tillstånd uppföres i morgon, Söndagen den 14 Decem-
ber under Hof-Sekreteraren Carl

LINKÖPINGS GAMLA TEATER, Salongen.

Stenborgs styrelse af Svenska Komiska Teater-Truppen uppå det nya Spektakel-Huset för första gången: General Eldhjelmen eller Den gamla Svenska Ärligheten, Komedi uti 3 Akter, Original af Herr C. Lindegren. Därefter gifves Opera Comiquen, Komedi med Sång uti 1 Akt. Musiken af Della Maria. Denna Piece är ännu icke här gifven.

Då Teater-Salen icke ännu hunnit blifva färdig utsättes pri-

pet att den gamla eldfarliga byggnaden snart ersättes af ett nytt, modärnt Thaliahem, hvilket skall bidraga till nytta och nöje och fylla sin höga bestämelse för kommande släkter liksom den gamla teatern gjort under närmare ett sekel.

LINKÖPINGS GAMLA, NU RIFNA TEATER. På denna tomt skall Riksbankens hus stå.

sarna för det närvarande, nämligen: Amfi-Teatern 32 ss. Premier eller Parterre 24 ss. Trosteme 12 ss Riksg. Biljetterna försäljas uti Teater-Huset och kunna blott för dagen nyttjas. Början sker för denna gången kl. 6 och öppnas Huset kl. 5."

Den 3 dennes utspelades den gamla teaterns epilog och afskedsföreställningen gafs af en af våra mest framstående svenska trupper: dir. Ranfts tourné med »Jakob och Kristoffer». Med sådana krafter som fru Håkansson samt hrr Bäckström och V. Lundberg blef denna afskedsrepresentation präglad af en fäststämning, som just inte gaf plats för något afskedets vemod!

Tvärtom voro nog alla Linköpingsbor glada i hop-

SCEN UR »JAKOB OCH KRISTOFFER», vid sista föreställningen å Linköpings teater.

1. Fru Håkansson. 2. Hr V. Lundberg. 3. Hr Bäckström.

NÄR BÄRNAMUNNAR MÄTTAS.

FRÅN BARNBESPISNINGARNE I GÖTEBORG.

Bilderna efter amatörfotografier för HVAR 8 DAG.

Har ni någonsin varit och sett huru det går till däruppe vid barnbespisningen i Göteborgs folkskolor? Det är ett uppfriskande nöje att se dessa barn, där de vid 12-tiden hvarje f. m. under den kallaste årstiden samlas glada och hungriga, på skolgården utanför skolhus till hvilka de erhållit matbiljetter. Följ med in och se på den stora middagen och hör det glada dämpade sorlet af hundra barnröster, och ni skall komma att känna varmare för »de små». Måltiderna serveras i den stora gymnastiksalen och 5 minuter före kl. 12 ringes det samman. Väntande stå barnen på trappan utanför den lästa ytterdörren, så öppnas denna och in rusade, alla på en gång. Vaktmästaren säger dem hvarje dag att de skola komma stilla och tysta in, men att få fyrtio à femtio pojkar, de flesta försedda med trätofflor, att gå tyst är ingen lätt sak. Flickorna komma så mycket tystare i stället. Vid de långa borden i salens midt, få en 60 à 70 barn plats. Detta blir första omgången. Sedan barnen ordnats, gossarne på den ena sidan af bordet, flickorna vid den andra, läses bordsbönen högt af alla barnen på en gång, och så börjar middagen. Två dagar i veckan serveras det ärter, korf och bröd, två dagar risvälling med smör och bröd, och tvänne

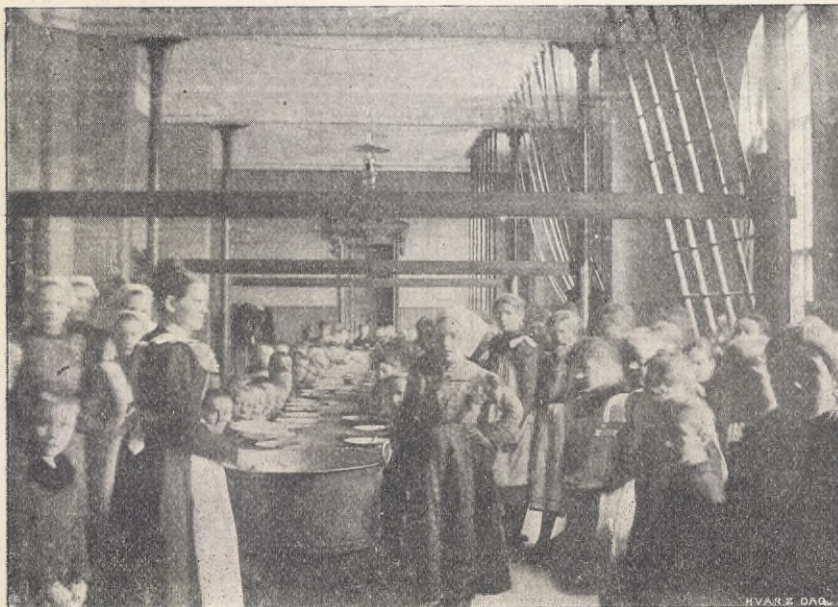
PÅ VÄG TILL MIDDAGEN.

dagar soppa med kött, gryn och potatis, bröd ej förglömmades. Denna sistnämnda rätt tyckes vara favoriträtten, ty då vilja de alla hafva en »hel till» och många små lystna ögon se så begärligt efter en tredje tallrik, som dock i regel icke bjudes.

Skolvaktmästarens hustru kokar och delar ut maten, biträdd vid serveringen af »uppasserskor». En inspektris, fru eller fröken, hör till och gör sin ronde vid matbordet, öfvervakande bordskicket och antecknande efteråt huru många barn med biljett eller extra biljett, som bespisats för dagen. Många

af barnen få äta middag här hvarje dag, men i allmänhet få de flesta komma tre dagar i veckan. Barnbespisningen varar 10 veckor, 15 Jan.—1 April, och det är med synbar saknad de små gästerna i slutet af mars säga farväl till sin stora matsal med dess vänliga värdinnor. Vanligen bespisas hundra barn om dagen i hvar skolhus, fler i somliga, och vi nämna i förbigående att till dagens risvälling åtgå 80 liter mjölk och 6 kilo risgryn.

Den ena af bifogade fotografierna är tagen just i det ögonblick, då dörrarne öppnas för gästerna. Den andra låter oss se själfva »middagen». Att det icke är så lätt att få bortåt en hundra barn att samtidigt vara stilla, därom tala bilderna tydligt nog.

EN SMAKLIG MÅLTID.

Foto. Dahlgren, Upsala.

OTTO NORDENSKIÖLD.

Docenten vid Upsala universitet, fil. d:r Nils Otto Gustaf Nordenskiöld, ämnar, som bekant, företaga en forskningsresa till vissa sydpolarområden. D:r N. är född 1869 och son till öfversten i armén, f. d. öfversten och chefen för Kalmar regemente Otto Gustaf Nordenskiöld. Han blef 1886 student i Upsala samt 1894 fil. d:r och docent i mineralogi och geologi. Åren 1895-97 ledde han en svensk expedition till Magalhaensland, hvarom han 1898 utgifvit reseberättelsen »Från Eldslandet», och en expedition till Klondyke.

Om sin nya expedition meddelar d:r N. till H. 8 D.: »Sydpolarfärden har af mig förberedts sedan nära 7 år, särskildt genom resan till Eldslandet och Patagonien, Ostgrönland m. m. samt genom särskildt på med dylik forskning sammanhängande frågor riktade vetenskapliga studier. Offentligt framlades planen 1899, och hufvudsikten var därvidlag att utgå samtidigt med de engelska och tyska expeditioner, som afgå nästkommande höst (slutet af augusti 1901), hvarvid den svenska expeditionen skulle undersöka trakterna söder om den Atlantiska oceanen, hvilka i flere hänseenden torde vara de intressantaste af alla trakter inom sydpolarområdena och kanske på hela den del af jorden som hittills är okänd. På grund af den välvilja som af talrika enskilda mecenater visats företaget synes det vara den allra bästa förhoppning, att expeditionen skall kunna afgå från Göteborg i slutet af september innevarande år.

För expeditionen har inköpts det välbekanta polarfartyget Antarctic, som f. n. håller på att grundligt öfverses i Göteborg.

Frånvaron från Sverige kommer antagligen att blifva omkring 1½ år.»

DEN STORA BRANDEN I ÅMÅL.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Anna Johansson, Åmål.

ÅMÅL FÖRE BRANDEN, vy från Kungsberget.¹

Af intresse är att jämföra denna bild med den öfversta å följande sida, tagen från samma fläck strax efter branden.

Natten till den 9 maj 1901 är en dyster märkespunkt i Åmåls historia — icke den första dessvärre, ty den lilla staden på Dal har flere gånger drabbats af svåra eldsolyckor.

Nu ligger nästan halfva staden i aska, i det icke mindre än 59 gårdar blifvit ödelagda, lämnande bortåt ett tusental husvilla och en egendomsförlust

af öfver en million kronor. Hvad detta vill säga för ett samhälle, hvilket lifskraft visserligen visat sig seg men dock ej förmått höja detsamma till någon större industriell eller kommersiell betydelse, kan man lätt förstå. Och det dröjer nog länge, innan Åmål kan repa sig från detta slag, hvilket kännes desto hårdare som det just är affärskvartéret, hvil-

ket nedbrunnit — en »realisation», som för många medfört stor förlust.

En lycka i olyckan, rent af underbart för öfrigt, är att trots eldens hastiga framfart och utbredning — den utbröt kl. 2 på natten och 4 à 5 timmar därefter var allt nedbrunnit — intet människolif skadades eller något olycksfall inträffade. Om till den röda hånens vilda gäll kommit sådana fasansfulla scener skulle ju samhället sänkts i ännu djupare sorg.

FRÅN BRANDEN I AMAL. Öfre bilden: Vy af staden från Kungsberget, tagen strax efter branden. Mellersta bilden: Eftersläckning nere vid ån. Nedre bilden: En rad af ruiner i den nedbrunna stadsdelen, strax söder om järnvägen.

Emellertid har genom eldsvådan en mängd familjer beröfvats sina hem och sin egendom. En nödhjälpskomité är tillsatt, staten och staden ha gifvit den första hjälpen och nu vädjar man till hela Sveriges folk att bispringa de husvilla. Dessa äro t. v. inhysta i folkskolan, den mekaniska verkstaden o. a. ställen, där man under olycksdygnet blef vittne till ömmande scener.

Öfvertygade att det ej skall förklinga ohördt vilja naturligtvis äfven vi sprida vidare uppöppet att bispringa den hemsökta staden. Den som gifver snart gifver dubbelt och ingen skärf är för ringa. Här äro många att härbergera och kläda och många små munnar att mätta.

DEN STORA HUNDUTSTÄLLNINGEN I GÖTEBORG.

Fotografier för HVAR 8 DAG af hoffotograf Aron Jonason, Göteborg.

Bilderna sedda i tre rader, från vänster till höger.

VENSTRA RADEN: Stöfvare. Pointer framför prisdomarne (närmast linien utställningens ordförande, hr Wendel); Fru Madsens Grand Danos (pristagare); MELLERSTA RADEN: Fru Madsens Bull Terrier Jochie, 1:sta pris; Grefve de Bylandt bedömer en långhårig vindthund; Engelska setters; Herr Odéns långhåriga lapphund; HÖGRA RADEN: Grefve de Bylandt med grefvinna (under tättaket), samt konsul Carl Lyon (utställningens synnerligen verksamme sekreterare) och fru Carl Lyon; Friherrinnan Carl Sparre med Newfoundlandaren »Fasholt von der Ostsee». Detta präktiga djur tillerkändes ett 1:sta pris och trenne hederspris. Ett af dessa hade den särskilda betydelsen att vara från den utomordentligt framstående kynologen, grefve de Bylandt, att tilldelas den allra bästa hunden på utställningen inom någon af grupperna VII & VIII. Den nedersta bilden visar en korthårig vindthund. Bakom hunden synes hr M. Levison, utställningens kommissarie, förtjent af stort erkännande för sitt resultatbringande arbete i och för denna utställning (Se nästa sida.)

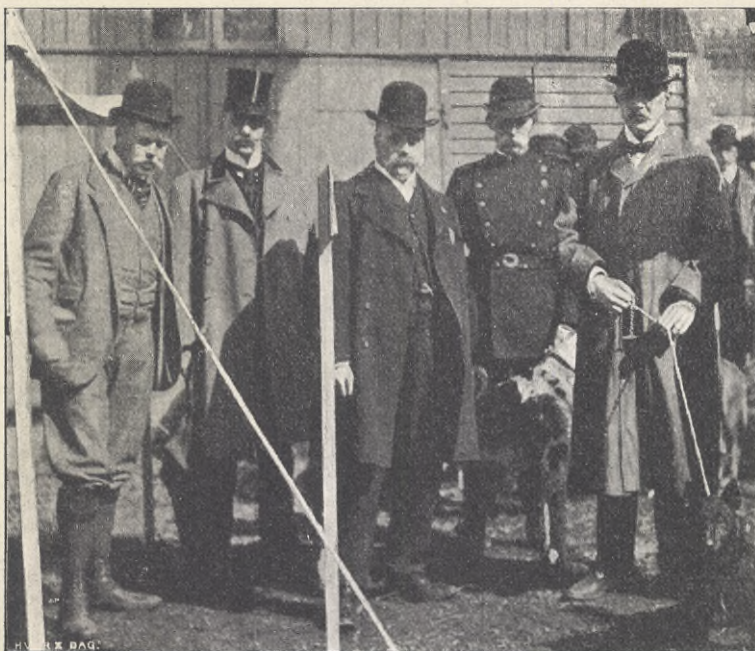
DEN STORA HUNDUTSTÄLLNINGEN I GÖTEBORG.

Med hästsportens utveckling håller intresset för hundsporten jämna steg. Det ädlaste husdjuret och »människans trognaste vän» kunna glädja sig åt att i lika stor grad vara föremål för mänskliga ansträngningar att på allt sätt höja och förädla medlemmarna af släktena Equus och Canis. Och härvidlag stannar man i vår praktiska tid icke

Våra fotografier tala för sig själva — om de också icke föra ett så öronbedöfvande språk som originalen, hvilka ha all orsak att vara nöjda med de utmärkt lyckade porträtten!

Utställningen var anordnad å den s. k. Lilla Otterhällan, uppe vid gamla kasärnen. I en stor byggnad därstädes, Vintertivoli, hade man den präktigaste lokal för den stortartade kollektionen, som räknade ej mindre än 587 olika nummer, indelade i 8 grupper med 45 klasser. Det »lif» som fördes af dessa 587 individer bildade en »symfoni», hvilken i skärande dissonans inte lämnade något öfrigt att önska. Med knähundens ängsliga gnällande blandade sig foxterrierns skarpa gläfs, båda öfverröstade af jagthundarnes kraftiga, »fulltoniga» skall och andra olyckskamraters olika uttryck af missnöje med den »ärofulla» fast motbjudande fångenskapen.

Här och där fann man mindre koleriska naturer som lugnt afvaktade befrielsens timma samt redan »utskällda»

1: Utställningens sekreterare, konsul C. Lyon. 2 och 4: kommitterade kammarherre C. Lagerberg och konsul C. O. Wijk. 3: Grefve de Bylandt, prisdomare.

vid lyxdjuren. Det gäller äfven att höja djurens praktiska nytta och skapa raser som förena så många goda egenskaper som möjligt. Vi lefva i »den rationella häst- och hundsportens» tidevarf.

Denna stora hundutställning, som intresserade i Göteborg anordnat därstädes under beskydd af h. k. h. kronprinsen den 11—13 dennes, gaf en mängd prof på denna rationella hundvård. Det var den största exposition af hundar som egt rum i Skandinavien och den hade också lockat intresserade skådelystna från alla de tre nordiska länderna.

Den mäst entusiastiske Canis-beundrare kunde här få sitt lystmäte. Här funnos hundar af alla möjliga raser och utseenden, från de små knäfavoriterna till blodhundar och kraftiga bulldoggar.

vovvar, som endast förmådde att med blickar gifva sitt missnöje tillkänna. Det lär ha konstaterats att förste pristagarne voro nöjda och belåtna, under det att de som icke hugnats med någon utmärkelse skälde af alla krafter!

Dessa icke prisbelönta voro emellertid ganska få, ty såväl hundarnes kvalitet som prisernas kvantitet måste tillfredsställa alla parter. Af hederspris funnos ej mindre än ett 40-tal och de andra voro »legio». Fågelhundarne hade mött talrikast; den engelska, irländska och skottska settern räknade 125 exemplar, pointers voro ett 100-tal, stöfvarne omkring 90 och foxterrierna 50 stycken.

Utställningen har af alla betecknats som synnerligen lyckad.

HVAR 2 DAG.

Photo. Schaarschlichter, Berlin.

Dr: JOH. von MIQUEL.
Den afg. finansministern.

Geheimkommerserådet MÖLLER
Den nye handelsministern

Frih. v. RHEINBABEN.
Den nye finansministern.

Det stora preussiska kanalförslaget — det vill säga den viktigaste punkten i det stora kanalförslaget, den rörande den s. k. Mittellandkanalen, mellan Rhen, Weser och Elbe — har fallit och följden därpå blef den ministerkris, som varit dagens stora händelse i Tyskland.

Den nu afgångne finansministern, vicepresidenten i den preussiska ministären Johannes von Miquel var en af de skickligaste finansministrar Preussen haft. Under de 11 år han innehade denna portfölj har han utträttat det storverket att han ordnat de preussiska finanserna. Men, han kunde icke förmå

sina vänner agrarerna att intaga en annan ställning till kanalerna och därför var hans mission slut — möhren fick gå.

Agrarerna jubla öfver att kanalförslaget än en gång måste gå tillbaka till regeringen. Men fråga är, om icke desse motståndare till ett för den industriella och kommersiella utvecklingen så gagnande projekt denna gång vunnit, en Pyrrhusseger.

Den nye finansministern, frih. von Rheinbaben har ej tagit någon lätt börda på sina skuldror, men han har förutsättningar att kunna bära densamma med heder.

EN NY FRANSK AKADEMIKER.

EMILE FAGUET,

som vid Franska akademiens sammanträde den 18 april höll sitt inträdestal i akademien, är en af den litterära kritikens stormmän i Frankrike. Jämte Anatole France, Jules Lemaître och Fernand Brunetiere är Faguet det litterära Frankrikes orakel, så att säga dess intellektuelle själasörjare. Det är nu santt, att Lemaître och Brunetiere på senare år stigit ned från parnassen för att blanda sig i andra strider än de rent litterära. Lemaître har slagit sig på politiken och som ordförande i den nationalistiska ligan »La Patrie Française» predikar han ett politiskt korståg mot den nuvarande regimen i Frankrike. Brunetiere har gjort sig till påfvens och den ortodoxa katolska dogmatikens litterära vapen- dragare.

Faguet är, ehuru 50-årig och akademiker, ännu till själ och hjärta student. Han lefver i sitt studentlogis i Quartier Latin uteslutande för sina böcker, hvilket icke hindrar, att man kan få se honom ibland om aftonen ta sitt parti biljard eller domino på något af studentkaféerna vid Boulevard Saint-Michel. Han är den idealiske studenten, som arbetar som en myra, hvilket dock icke hindrar, att han hunnit i 10 volymer analysera alla mera betydande franska författare på de sista 400 åren.

Som professor vid universitetet i Sorbonne utöfvar han ett ofantligt inflytande på det unga Frankrikes litterära uppfostran. Som medarbetare i Journal des Débats utöfvar han ett icke mindre inflytande på den stora allmänheten genom sina söndagsföljetonger, i hvilka han kritiserar företrädesvis den dramatiska konsten.

HVAR 2 DAG.

EMILE FAGUET.

DEN STORA ENGELSK-AMERIKANSKA KAPPSEGLINGEN.

SIR THOMAS LIPTONS NYA YACHT.

FRÅN VÅR LONDONKORRESPONDENT.

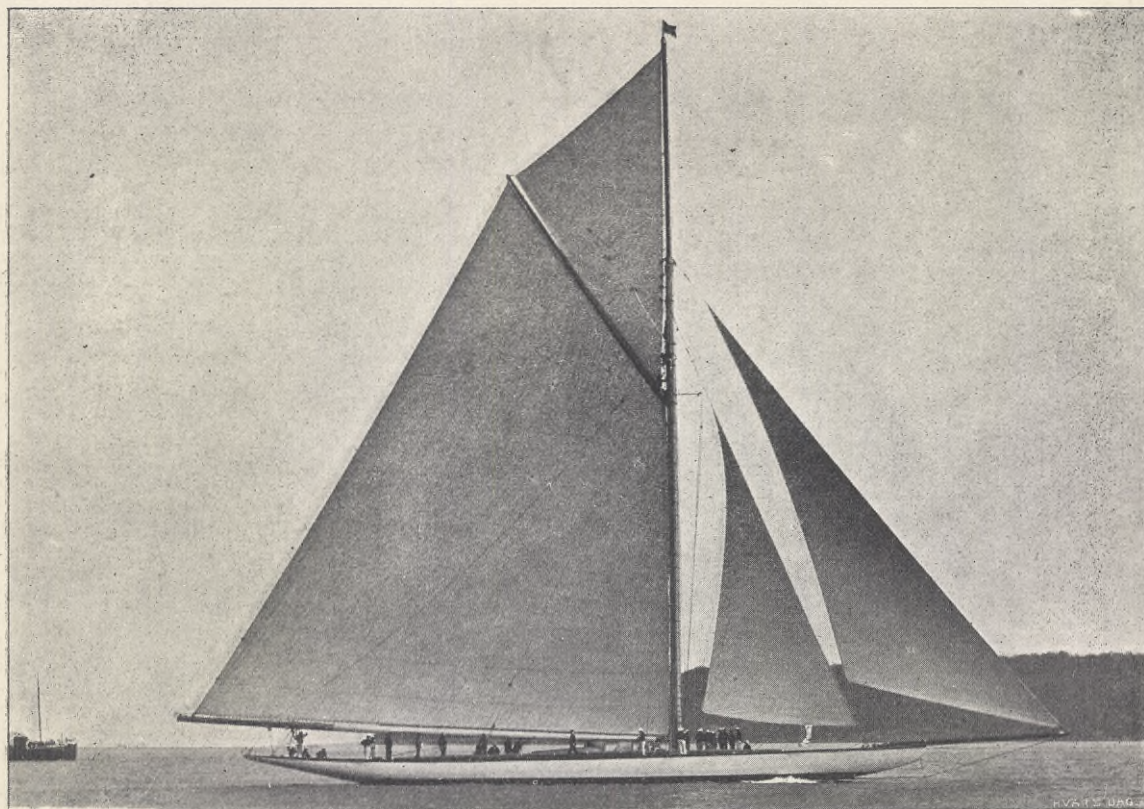

Photo. Fleet & Son, Southsea.

SIR THOMAS LIPTON'S NYA YACHT »SHAMROCK II».

Vi meddela här en intressant bild af Sir Thomas Liptons nya yacht *Shamrock II*, som i år skall försöka att från amerikanarne återvinna den bekanta Amerika-pokalen, af hvilken sågs en afbildning i HVAR 8 DAGS första årg., nr 3. Den vackra yachten, som under förra veckan profsegelats i The Solent tillsammans med systerbåten »Shamrock I», förklaras af fackmän vida öfverträffa denna i formernas skönhet, och som inga kostnader sparats för att åstadkomma det fullkomligaste i sitt slag förvånar man sig ej öfver, att sir Thomas och engelsmännen denna gång känna sig segervissa.

Han har ej det minsta låtit sig nedslå af det lilla missödet båten mötte då den första gången sträckte sina segel och olyckligtvis lätt tvinade, dock utan att lida någon nämnvärd skada.

Visserligen hafva olycksprofeter varit framme och till följd af motgången redan stämplat »Shamrock II» som en olycklig båt, men både Sir Thomas och hans utvalda besättning äro i det afseendet

inte så »skrockfulla», som sjömän pläga. Att deras ansträngningar följas med hela engelska nationens intresse och odelade sympati, kan man väl förstå.

Ritningarne till »Shamrock II» ha uppgjorts af mr G. L. Watson och hon är byggd af firman Denny i Dunbarton. Både för och akter på »Shamrock II» hänga mer i vattnet än någon föregående engelsk kappseglare. Kölen, hvilkens konstruktion ju är den viktigaste punkten härvidlag, är af osenligt djup och väger 95 tons.

Stormasten är ett ihåligt stålrör, i hvilket toppmasten är fäst. Bogsprötet, som mäter 112 fot, och gaffeln äro äfven af ihåligt stål. Segelarean är icke mindre än 15,000 kvadratfot.

»Shamrock II» skall ha sina öfre partier målade i skär färg med en smaragdgrön linie längs hela båten, liksom »Shamrock I». Denna senare var gjord af aluminium, hvilket lätt blir anlupet. »Shamrock II» är af manganiserad brons, hvilket har en briljant yta och står sig utmärkt.

KONUNG EDWARDS SLOTSPLANER.

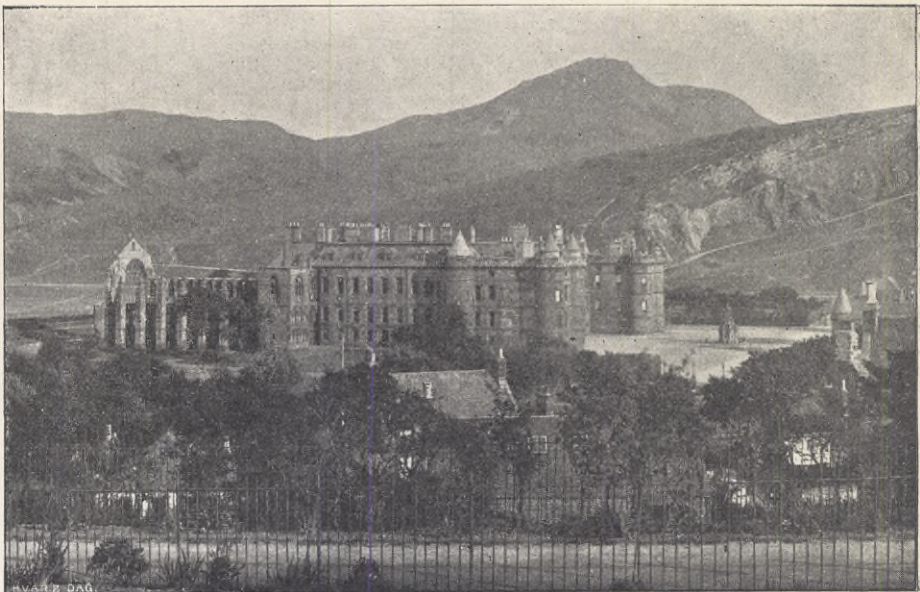
BREF FRÅN LONDON.

Bland de många gissningar och rykten man dagligen hör angående konung Edwards planer för den närmaste framtiden, gillas ingenting så allmänt som konungens afsikt att en tid under året hålla hof i det gamla historiska slottet *Holyrood Palace* utanför Edinburgh.

Denna åldriga byggnad, grundad af David I i det tolfte århundradet, utmärker sig ej för

någon arkitektonisk skönhet men dess mer för sina historiska minnen från Stuartarnas tid. Den förnämsta sevärdheten är utan tvifvel Maria Stuarts sofrum med samma säng och hängen som när den olyckliga drottningen begagnade det.

Vid ett besök som jag i egenskap af Eder korr. för någon tid sedan gjorde här utpekade man äfven för mig en blodfläck såsom utmärkande den plats där Rizzio mördades. På senaste tiden har man dock

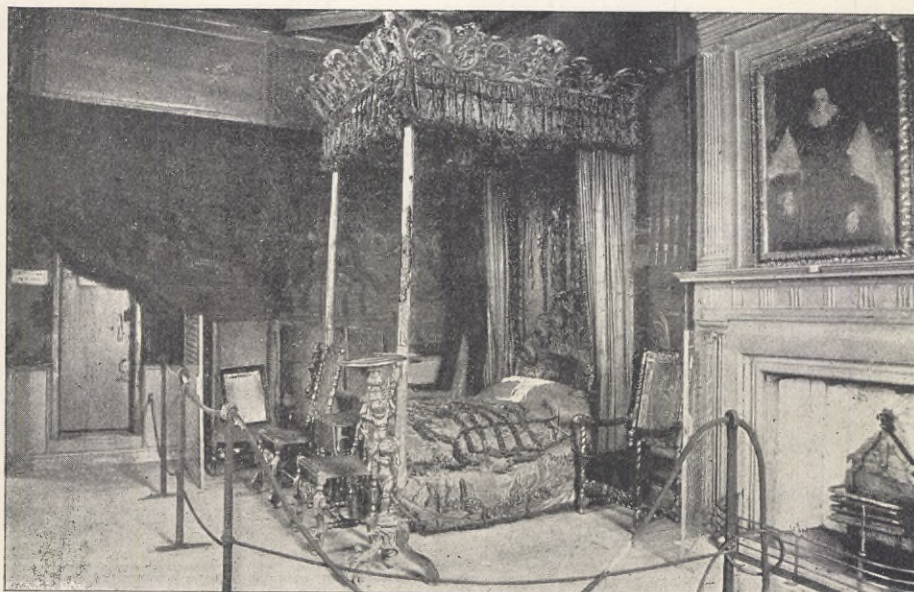
HOLYROOD PALACE.

underlåtit att »uppfriska» fläcken, hvarför den numera ej längre kan iakttagas med lekamliga ögon.

Äfven Wales kan glädja sig åt framtida konungabesök, ty konung Edward lär ämna inköpa en egendom i detta land och då madame Patti-Cederströms magnifika residens »Craig-y-Nos» skall försäljas i juni anses det ej otroligt att den engelske konungen där kommer att efterträda den sköna divan, som Gladstone så träffande kallade »drottningen af Wales».

Orsaken till att friherrinnan vill sälja sitt slott är, som bekant, hennes afsikt att tillbringa en del af sommaren i närheten af Stockholm.

I nästa nummer hoppas jag äfven kunna meddela några bilder från detta félika slott, intressant både i sig sjálft och genom sin herskarinna och skaparinna.

HOLYROOD PALACE: Maria Stuarts sofrum.

I. H. L.

EN UNDERLIG PATIENT.

Af W. Sapte, Jr. Öfvers. för HVAR 8 DAG.

Den stora eldsvådan i N. i fjol förstörde, utom mycken annan egendom, äfven doktor Solly's privata museum. Ehuru doktorn icke blott själf gjorde de mest förtviflade ansträngningar, utan egade brandsoldaterna med anbud af storartade belöningar, om de kunde rädda den, förtärdes »Den mystiska figuren» af elden. Hvilken förlust detta var för doktorn och för den vetenskapliga världen i synnerhet, kan man förstå när man tager del af följande.

* * *

»Mr Brande, förmodar jag?»

»Ja, det är jag.»

»Ni känner inte igen mig, naturligtvis. Det skulle vara märkvärdigt, om ni gjorde det. Men vi voro mycket nära bekanta en gång, när vi lågo och studerade vid Rugby tillsammans.»

Då den talande af allt att döma var en ung man på aderton eller nitton år och den tilltalade en äldre herre med grått hår och skägg, är det icke att undra på, om den senare såg en smula förvånad ut, för att inte säga obehagligt berörd.

»Ni måtte inte vara klok», sade mr Brande.

»Och ändå», tillade han, när mannen med det ungdomliga utseendet skakade på hufvudet åt hans förmodan, »tycker jag mig känna igen ert ansikte. Hvem är ni, om jag får lof att fråga?»

»William Gaunt»

»Gaunt! Jag kände en Gaunt vid Rugby — vi voro i själfva verket mycket goda vänner. Jag förstår, ni är hans son! Nå, det var roligt att träffa er, ehuru det går öfver mitt förstånd huru ni kunde känna mig.»

»Jag är lik den där pojken ni minnes från skolan?»

»Lik! Ni är hans fullkomliga afbild. Men följ med mig, jag är just på väg till klubben för att få en kopp té, som jag alltid brukar så här dags. Ni skall tala om allt om min gamle vän, er far. Jag förlorade spåren af honom sedan vi lämnat skolan — han blef militär, tror jag.»

»Ni har rätt — han blef militär, ja, ja, han blef militär.»

Rösten var en ynglings, men orden ljödo och framsades som en gammal mans. Mr Brande lade emellertid ej märke härtill, då han själf var till åren.

»Tack, gamle vän», fortsatte William Gaunt.

»Jag går med och får en kopp té, och så får jag prata med er en stund, med nöje — med nöje.»

Mr Brande betraktade honom nyfiket ett ögonblick.

»Nå, så kom med — det är inte långt. Men en sak, ni får inte kalla mig 'gamle vän!'»

»Nej, nej — inte ännu. Naturligtvis inte. Inte förrän jag förklarar.»

Mr Brande stannade och betraktade ånyo skarpt sin följeslagare.

»Ja», sade han och fortsatte sin vandring med rask fart, »jag tror att det behöfs en förklaring. Jag förstår inte ännu, hur ni kunde känna igen mig, ehuru ni är så lik er far att jag visst bort känna igen er. Det är sannerligen en underbar likhet!»

Inom kort voro de på klubben. William Gaunt

for upp för trapporna med hela lifligheten hos en ung, stark pojke. Och den man, hvilkens skolkamrat han påstod sig ha varit, kom långsamt efter.

»Låt oss gå någonstädes, där vi kunna sitta i lugn», sade Gaunt. »Jag — jag har en öfverraskning för er.»

»Verkligen!» skrattade mr Brande. »Ni har redan öfverraskat mig. Men vi gå in i förmaket, där vi nog få vara för oss själfva. Hvad sjutton de skola ha ett förmak för i en klubb, kan jag egentligen inte förstå.»

Det stora och elegant utstyrda rum man talade om var nästan alldeles tomt, hvaröfver mr Gaunt syntes mycket belåten.

»Här kunna vi prata i fred», sade han.

»Ja, mr Brande, gamle vän», började han några minuter därefter när té blifvit serveradt dem. »Men jag kanske gjorde bäst i att säga endast mr Brande tills vidare.»

»Jag tror det», sade hans värd torrt.

William Gaunt gjorde ett ögonblicks paus och torkade sig om pannan med näsduken. Han föreföll helt upprörd. Därpå utbrast han med en röst, som darrade af undertryckt rörelse:

»Så sannt Gud är min domare, talar jag sanning, när jag säger att jag är den William Gaunt, som ni kände som pojke, och att vi varit skolkamrater!»

Mr Brande satte ned koppen, som han höll på att föra till munnen.

»Hör nu, unge man», sade han, »om ni ämnar fortsätta med sådant där prat, så — så är det bäst jag ber er upphöra med detsamma. Jag har ingen lust att bli hållen för narr! Om ni säger, att ni är William Gaunt's son, så tror jag er och hälsar er välkommen. Om ni påstår, att ni är William Gaunt själf, är det helt enkelt en förolämpning mot mig.»

»Mycket bra, mycket bra», svarade den andre i sorgsen ton. »Som ni behagar. En stund — en stund. För att då tala om William Gaunt — min far — minns ni, när ni voro ute på krypskytte vid Brownsover och blefvo anhållna af skogvaktarne och doppade i en dam?»

»Haha!» skrattade den gamle herrn. »Det hade jag glömt, men det är ett faktum. Jag är rädd att er far och jag hvarken respekterade äganderätt eller personer i den gamla goda tiden i Rugby.»

»Och kommer ni i håg, när unge Gilkes fick klassmörj i vestibulen, och hur ni och jag — jag menar ni och min far — slogos med de där två rödhåriga bröderna — låt mig se, hvad var det de hette? Kära ni, hvad var det?»

»Jag kommer väl i håg dem», sade mr Brande lifligt. »Tjurhufvudena! Låt mig se — Fletcher — Fletcher —»

»Fletchley! Där ha vi det. Fletchley. Nå, minns ni vår stora batalj? Och lille Gilkes, som höll i buteljen? Och doktorn, som fångade oss allihop till slut? Hvad? Hvad?»

»Om jag gör!» utbrast mr Brande med ett hjärtligt skratt vid hågkomsten. »Men» — och han sände sin *vis-à-vis* en förvånad blick — »det är märkvärdigt, att ni känner till allt det där. Men jag kan tänka mig att er far talat om våra skolpojsstreck. Har han sändt er till Rugby också?»

»Visst sände min far mig till Rugby», svarade Gaunt långsamt. »Men det är en sak till, Brande, som jag måste erinra er om. Ni kommer ihåg, att ni alltid höll på med kemiska experiment?»

»Det gör jag ännu vid vissa tillfällen», myste den gamle herrn belåten — han var i förbigående sagdt en af sin tids främste kemister.

»Ja visst. Jag vet att ni gör det. Men minns ni nu, att en dag, när ni varit uppe i något ärende i er studentkammare, William Gaunt kom in varm och törstig och helt tanklöst drack ur någonting ur ett glaskärl?»

»Låt mig tänka efter — jag tror mig komma ihåg något —»

»Det smakade bäskt, och Gaunt trodde att han hade blifvit förgiftad. Och det hade han — det hade han.» Dessa sista ord yttrade han i eftertänksam ton, liksom för sig själf. »Och ni kom in och ordinerade en dryck af senap och vatten. Senap och vatten, hahaha! Jag har ofta undrat, om det var senapen och vattnet som hade något att göra med det följande resultatet.»

»Hvad menar ni?» frågade mr Brande förvånad.

»Jo, kan ni erinra er -- det är möjligt att ni skulle kunna göra det — hvad det var som ni blandat till i det där glaskärl? Därför att om ni kunde det», och den talande lade med eftertryck sin hand på mr Brande's arm »skulle ni få veta någonting, som ingen i världen för närvarande känner till. Ingen i hela världen!»

Mr Brande satte sig upp i sin stol och stirrade undrande på sin ungdomlige interlokutör. Därpå upprepade han sin föregående fråga:

»Hvad menar ni?»

»Gamle vän — käre gamle vän», svarade Gaunt långsamt, »jag menar, att den där drycken, hvad det nu månde varit, besatt till en viss grad egenskapen att gifva evig ungdom. Sedan jag förtärde den, har jag till utseendet icke åldrats en dag. Icke en dag. Säg mig nu — är jag icke, att se på, densamme som jag var, låt mig säga, för femtiofem år sedan? Är jag inte det? Svara mig!»

Men mr Brande kunde ej svara genast. Han var mer än förvånad nu. Han satt stum af häpnad. Saken var otrolig; likväl började han inse, att den var sann. Han fick en idé!

»Min vän Gaunt», sade han långsamt, »hade, om jag minnes rätt, något egendomligt märke, på sin arm, tror jag. Men jag kan inte riktigt komma ihåg —»

»Var det detta?» afbröt den andre ifrigt. Han kaflade upp sin ärm ända till armbågen och visade på armen strax ofvan handleden ett rött märke, som var likt en färgfläck omkring två tum i diameter.

»Det är inte troligt, att detta skulle vara ärfdigt», fortsatte Gaunt, när den andre for tillbaka vid åsynen af födelsemärket. »I själfva verket vet jag att så icke är, ty min son har intet spår till detsamma.»

»Er son!» utbrast den andre och stirrade med öppen mun på den ungdomliga varelsen framför honom.

»Min son», sade Gaunt, »min store, gråhårige, gifte son! Jag ser honom ibland, men han känner inte sin egen far. Kanske han gör klokt, som inte gör det.»

Och han lät höra ett kort skratt, hvilket, ehuru ungdomligt i tonen, dock hade något af gubbe i sig.

»Min Gud», mumlade mr Brande efter en paus, under hvilken han betraktade sin besynnerlige gamle skolkamrat, »jag måste vara tokig, jag måste vara tokig!»

»Min käre Brande — min käre, käre Brande — jag ber er, var inte orolig för er! Ni har oförlig händelse varit orsaken till en besynnerlig händelse, och jag är offret för den. Det är allt. Men vill ni hjälpa mig nu?»

»Hjälpa er?»

»Ja — inte med pengar — tro inte att jag antastar er för att tigga! Jag har godt om pengar, mer än tillräckligt för mina små behov. Hvad jag behöfver är medkänsla — hjälp, som jag nyss sade — i min besynnerliga och förfärliga ställning. Brande, till utseendet är jag aderton år. I verkligheten är jag sjuttiofire! Och, tyvärr, inte blott i fråga om verklig ålder, utan i fråga om intelligens, minnesförmåga, i fråga om allt, som gör lifvet värdt att lefva. Ja, gamle vän, din dosis den var icke fullständig. Den förlånade kroppen ödödlighet, men icke själen! Under det att kroppen stött stilla, har anden blifvit gammal. Jag är trött, utsliten, precis som andra åldringar — ja, mera, ty mitt utseende har ju icke gifvit mig någon ro. Men hvarför behöfver jag förklara mig för er, min gamle vän? Tänk er själf, sådan som ni nu är — att med edra åsikter, tankar och känslor se ut som en pojke, såsom jag faktiskt gör!»

Och det till utseendet ungdomliga ansiktet, med dess friska färg och yfviga mustascher, begrofs i de fylliga, till utseendet kraftiga händerna, under det att den stora kroppen skakade af rörelse.

»Men hur vet ni?» frågade mr Brande, efter att en stund i tysthet ha betraktat sin gäst, »hur vet ni, att ert märkvärdiga tillstånd är orsakadt af, att ni förtärde den där drycken i mitt studierum?»

»Jag vet det bara därför att jag vet det», svarade Gaunt och såg upp. »Jag känner, att det var orsaken. När jag svalt otygget, hängde smaken af det i uti flere veckor, jag kunde icke bli den kvitt. Jag kan inte beskrifva min känsla då, men jag har inte ens glömt den ännu. Naturligtvis visste jag att börja med icke hvad som hade händt. Först när jag märkte att min lekamliga utveckling faktiskt afstannat, började jag gissa till sanningen. Ty det är sanning, Brande. Det är sanning, det svär jag!»

»Jag känner, att ni talar sannt — att jag måste tro er — men ändå — ändå —»

»Det är omöjligt! Jag vet, hvad ni ville säga. De få personer, som jag vågat meddela min hemlighet, hafva alla tagit mig för en galning eller ännu värre. Och hvad kan jag annat vänta?»

De sista orden uttalades i en mycket bitter ton.

»Hur har ni lyckats i affärer — med pengar o. s. v.?» frågade mr Brande, som nu började känna medlidande med vännen i hans märkvärdiga ställning. »Ni måste ha haft det svårt emellanåt?»

»Det har ni rätt i», svarade Gaunt. »Ibland har det varit ganska krångligt. Men lyckligtvis har jag alltid stått i personlig beröring med dem, som skött mina affärer, och de käna min historia. Genom dem har jag varit i stånd att reda mig. Min hustru, som jag gifte mig med när jag var tjugotre år, visste också om, lika fort som jag själf, hvad som händt. Men eftersom hon ju åldrades, under det att jag syntes lika ung, kan ni förstå, hur outhärdligt detta tillstånd blef för henne. Först uppträden och gräl och så till slut skilsmässa. Hon är död nu, och min son, vårt enda barn, tror att jag är död också. Jag har naturligtvis sört för hans framtid, och nu är han en framgångsrik mäkklare. Mitt lif har naturligtvis ej varit lyckligt, men gudskelof ha mina familjeförhållanden icke varit så svåra, som ni kunde ha föreställt er.»

(Forts.)

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

C. M. FRICK.

OLAUS OLSSON.

A. O. F. BAGGE.

CARL AUG. ANDERSSON.

J. V. JONSSON.

W. BJÖRKGREN.

FÖDELSEDAGAR. Major Carl Magnus Frick i Malmö fyllde den 6 maj 70 år. Efter sitt afskedstagande från den militära banan, hvilken han såsom officer vid Kronprinsens husarregemente tillhörde i nära fyrtio år, har den ungdomlige äldringen fortfarande med lifligt intresse egnat sig åt de olika värf, till hvilka medborgares förtroende kallat honom inom Malmö samhälle. Med anledning af dagens betydelse fick major F. mottaga talrika personliga uppvaktningar. På e. m. gaf drätselkammarens ledamöter middag för sin andra afdelnings värderade vice ordförande.

60 år fyllde den 5 maj grosshandlaren Olaus Olsson, direktör i Olaus Olssons kolimportaktiebolag samt Uppsala transportaktiebolag, H. O., hvilken står i spetsen för en af landets största kolaffärer, hyllades på födelsedagen från olika håll.

I sitt 70:e år inträdde den 17 april f. kommissarien i Sveriges riksbank Adolf Olof Fredrik Bagge. B. inträdde 1858 i riksbankens tjänst, där han utvecklade ett nitiskt arbete. Han har äfven varit verksam som stadsfullmäktig i huvudstaden.

Den 6 maj fyllde en af Göteborgs äldre bekanta köpmän grosshandlaren Carl Aug. Anderson, firma O. P. Anderson & Son, 75 år. Den vördade gamle, som innehar guldmedalj för berömliga gärningar, kan glädja sig åt en utmärkt vigör till kropp och själ.

F. W. HALLBERG.

JUBILEUM. Föreståndaren för Örebro läns folkhögskola och landtmannaskola är J. V. Jonsson kunde den 30 april fira sin silfverbröllopsdag med denna skola. Dr J. intager inom landets folkhögskollärareskän ett mycket bemärkt rum. Han fick ock på sin jubileumsdag mottaga bevis på tacksamhet för den stora insats han gjort i folkupplysningsarbetet.

Musikdirektör W. Björkgren kunde den 1 maj fira 30-årsdagen af sitt tillträdande af organist- och kantors tjänsterna i Gefle stads församling. Lärare i sång och musik vid Gefle högre allmänna läroverk har han varit sedan vårterminen 1872. Med allvar, nit och skicklighet har han skött dessa sina befattningar. H. B. har äfven under alla dessa år varit en nitisk ledare och dirigerat inom musikföreningar och ordenssällskap i Gefle samt gjort betydande inlägg i stadens musiklif.

CHRISTINE HALLBERG.

GULDBRÖLLOP firades den 27 april i Mariefred af f. trädgårdsdirektören F. W. Hallberg och hans maka Christine H., född Bylund, i kretsen af barn och barnbarn samt vänner och bekanta. En och hvar som besökt Gripsholm, har nog uppmärksammat herrskapet Hallbergs treåna hus tätt vid kyrkan med en väldig och välskött trädgård, där om sommaren de härligaste rosor växa.

HYLLNING. Rådmanen i Stockholm, hr Richard Öhnell, en af huvudstadens bekanta personer, hade den 2 maj inbjudits af medlemmar af K. Sv. Segelsällskapet till middag å Hasselbacken. Hr Ö. har nämligen i fem år varit segelsällskapets sekreterare, från hvilken befattning han arbetet mycket nitiskt och framgångsrikt arbete afstått. En präktig hedersgåfva af förlyddt silfver öfverlemnades till hr Ö.

DÖDSFALL. Före ångbåtsbefälhavaren Nils Henriksson afled den 23 april i Stockholm, nära 79 år gammal. I bortåt 40 år hade H. anställning vid Stockholms ångslupsaktiebolag och fyllde denna sin plats med nit och omtanke.

Den 27 april afled i Stockholm grosshandlaren Alb. Cornelius, 49 år gammal. Den afldne har drivit en omfattande affärsreise i Gamleby och Tjustbygderna samt verksamt bidragit till det uppsving Gamleby köping erhållit. Personligen var C. en god husbonde samt en sympatisk personlighet.

I Östersund afled nyligen grosshandlaren Lars Lithander i en ålder af 43 år. I unga år vistades L. för sin utbildning i England, Frankrike och Tyskland. Hemkommen tillträdde han disponentbefattningen för Lars Lithanders trävarubolag, hvilken han sedan innehatt och därunder ådagalagt stor affärsduglighet.

Den 28 april afled i Rörby på Sofön i närheten af Stockholm landtbrukaren Carl Gustaf Johnson, i en ålder af fyllda 71 år. J. arrenderade den stora egendomen Rörby samt idkade äfven handel. Han var mycket anlitad i offentliga värf och en aktad person.

Den 28 april afled i Halmstad en af detta samhälles mest kända och framstående medlemmar rådmannen J. W. Hallberg. Han var född i Göteborg 1820, kom redan 1838 till Halmstad och fick senare här sin egen affär, samt kom att taga stor del i denna stads kommunala lif. Han blef ledamot af stadsfullmäktiga och drätselkammaren, hade under många år uppsikt öfver stadens offentliga arbeten, samt var ordförande i hälsovårdsstyrelsen och skolrådet. H. var en god människa och såsom sådan skall han äfven lefva i mångas minne.

Grosshandlaren G. A. Sandström afled den 30 april i Uppsala. S. var född 1828 i Söderfors och kom tidigt till Uppsala. Den affär vid Svartbäcksgatan, som S. innehade vid sin död och hvilken länge varit en af stadens allra största, öfvertog han efter handl. Winberg 1855. Grosshandlaren Sandström var en allmänt aktad man.

Den 3 maj afled i Sköfde f. godsägaren A. G. Wedelin. Den afldne, som var född 1818, hade under ett kvarts sekel tagit betydlig del i stadens kommunala lif. Trots sin ålder var den flärdrie och vänsälle hedersmannen ovanligt kry till sinnes.

ALB. CORNELIUS. †

LARS LITHANDER. †

C. G. JOHNSSON. †

RICHARD ÖHNELL.

NILS HENRIKSSON. †

J. W. HALLBERG. †

G. A. SANDSTRÖM. †

A. G. WEDELIN. †

AMATÖRFOTOGRAFER

Inbjudas att deltaga i HVAR 8 DAGS Femte Täflan enligt bestämmelser, som meddelas å detta häftes sista omslagssida.